

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Pick Szeged Zrt. (Szeged) I.r., a Debrecen Hús Rt. (Debrecen) II.r., a Kometa 99 ZRt. (Kaposvár) III.r., a Pápai Hús Rt. "fa" (Pápa) IV.r., a Falcotrade Húsipari és Kereskedelmi Rt. "fa" (Gyöngyös) V.r., a SPAR Magyarország Kft. (Bicske) VI.r. felpereseknek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-64/2000 alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amelybe a felperesek pernyertessége érdekében a Magyar Húsiparosok Szövetsége (Budapest) I. r. és a Metro Kereskedelmi Kft. (Budaörs) II. r. beavatkozó beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2007. évi március hó 21. napján kelt 3.K.31.962/2004/62. számú ítélete ellen a II.r. felperes által 63. sorszám alatt, a III.r. felperes által 65. sorszám alatt, az V.r. felperes által 66. sorszám alatt és a VI.r. felperes által 64. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a II., III., V. és VI. r. felpereseket külön-külön, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 7.500 (azaz hétezer-ötszáz) - 7.500 (azaz hétezerötszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására 24.000 (azaz huszonnégyezer) - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az irányadó tényállás szerint az I-IV.r., valamint V. r. felperesek sertés- illetve marhavágással, húsfeldolgozással és húskészítmény gyártásával foglalkoznak, míg a II. r. felperesi beavatkozó nagy, a VI. r. felperes kiskereskedelmi tevékenységet folytat. A felperesek, a perben nem álló más vállalkozások, valamint a - VI.r. felperes és a II. r. felperesi beavatkozó képviselőjében eljáró - METSPA Beszerzési és Kereskedelmi Kft. 2000.

évi február hó 29. napján Budaörsön megbeszélést tartottak, melynek tárgya a húsfeldolgozók húsvéti ünnepek előtti áralapjának és a kereskedők igényeinek az egyeztetése volt, mennyiségre és árra vonatkozóan. A megbeszélés eredményét tartalmazó iratban a jelenlévők rögzítették, hogy a II. r. felperesi beavatkozó és a VI. r. felperes húsvéti füstölt árukra vonatkozó mennyiségi igénye 1.830 tonna, a feldolgozók által felajánlott mennyiség 1.194 tonna. A dokumentum részletezte, hogy a jelenlévők mit tekintenek ajánlott, azaz NN (nettó-nettó) árnak. Az irat továbbá tartalmazta, hogy "a jelenlévők vállalják, illetve garantálják a mennyiségeket és az NN árakat, továbbá hogy az NN ár + 5% alatt más vevő felé nem értékesítenek" A METSPA Kft. záradéka szerint: "az átadási árak elfogadása csak az 5%-os klauzula esetén érvényes a METSPA részéről.". A Tolnahús Rt. megjegyezte, hogy a vállalt mennyiségek tájékoztató jellegűek, míg a Gyulai Húskombinát Rt. külön vállalta, hogy "ettől alacsonyabb áron senkinek nem értékesít".

2000. évi március hó 20. napjától a dokumentum szerinti árakat alkalmazták a megállapodott cégek akként, hogy a húsfeldolgozók más kereskedők részére is NN + 5% áron kínálták termékeiket. Egyes feldolgozók a megállapodás alatti áron tettek ajánlatot, ezért a METSPA Kft. kérésére 2000. évi április hó 11. napjától a Zalahús Rt. és a Gyulai Húskombinát kivételével a füstölt kötözött sonkát, darabolt sonkát és tarját a húsfeldolgozók a megállapodásban rögzítettekénél is alacsonyabb áron értékesítették.

Az alperes a 2000. évi augusztus hó 23. napján kelt VJ-64/2000/55. számú határozatában megállapította, hogy a felperesek, továbbá a Zalahús Rt., Gyulai Húskombinát Rt., a Ringa Húsipari Rt. és a II. r. felperesi beavatkozó a 2000. évi február hó 29. napján megkötött megállapodással - amelyben meghatározták a füstölt nyers húskészítmények húsfeldolgozók által a részt nem vevő kereskedőkkel szemben egységesen alkalmazandó árát - jogsértést valósítottak meg. Ezért az alperes az I. r. felperest 11.000.000 Ft, a II. r. és III. r. felpereseket 4-4.000.000 Ft, a IV. r. és V. r. felpereseket 3-3.000.000 Ft, VI. r. felperest 20.000.000 Ft bírság megfizetésére kötelezte, míg a Zalahús Rt-t 2.000.000 Ft, a~II. r. felperesi beavatkozót 30.000.000 Ft, a Gyulai Húskombinát Rt-t 1.000.000 Ft, a Ringa Húsipari Rt-t 2.000.000 Ft bírságban marasztalta, a Tolnahús Rt., a METSPA Kft., valamint az I. r. felperesi beavatkozó ellen indított eljárást megszüntette.

Az indokolás szerint a 2000. évi januártól ápriliséig terjedő időszakban a nyers és főtt füstölt hústermelésből a megállapodásban résztvevők 68-83%-os arányban vették ki részüket. Március és április hónapban termelésük együttesen 2.175 tonna volt, amelyből 1.480 tonnát akként értékesítettek, hogy a mennyiség 36%-a a II. r. felperesi beavatkozóhoz és a VI. r. felpereshez jutott. Az alperes azt állapította meg, hogy a felperesek megállapodása

megsértette a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11.§-ának (2) bekezdés a), valamint b) pontjában lévő tilalmat, ugyanis a 2000. évi február hó 29. napján általuk írásban rögzítettek kölcsönös és egybehangzó akaratukat tükrözték az azonos ár érvényesítésével, a jelen nem lévőkkel szembeni diszkriminációs módon. A jogsértéshez elegendőnek tartotta a közvetett ármeghatározást is. A megállapodást vertikális és horizontális korlátozásként értékelte. Kiemelte, hogy a felek szándéka az volt, hogy a megállapított NN +5% ár alatt más kereskedőnek ne történjen értékesítés, ezzel korlátozták a többi viszonteladó versenyét, befolyásolták azok piaci pozícióját, ugyanakkor a minimálárral a feldolgozók közötti versenyt is korlátozták.

A megállapodás részét képező árun (füstölt-főtt húsok) túlmenően helyettesíthető áruként vette figyelembe a nyers húsokat és füstölt baromfit. Földrajzi piacnak Magyarország egész területét tekintette.

Az alperes a Tpv. 12.§-ának a) pontjában szabályozottak körében is bizonyítást folytatott le és azt a megállapítást tette; hogy a megállapodásban résztvevők részesedése jóval 10% felett volt, ezért a megállapodás csekély jelentőségét nem találta bizonyítottnak.

Az alperes az együttes piaci részesedést meghatározta, abba nem számította be a vevők részesedését, a házi vágás eredményeként előállított termékeket, és az illegális vágóhidakon előállított terméket. Rögzítette az illegálisan és házi vágással előállított termékek (sertés és baromfi) mennyiségét (40-50%). Megállapította, hogy a fennmaradó, legálisan forgalmazott mennyiségből a füstölt, főtt és nyers húsok kb. 35%-ot - ebből a nyers 15%-ot -, a füstölt baromfi 15%-ot tesznek ki. E számítás mellett az illegális és legális sertés-, valamint baromfiforgalmazást 100%-nak tekintve az arányokat úgy rögzítette, hogy az illegális sertésforgalmazást 33%-ban, legális sertésforgalmazást 47%-ban, a baromfiforgalmazást 20%-ban állapította meg. Az alperes szerint a megállapodásban részt vevők részesedése 10% feletti, az I.r.-IV.r. és a V. r. felperesek részesedése 25-30%-nál kevesebb nem lehet.

A bírság mértéknél az alperes arra volt figyelemmel, hogy a megállapodás jelentős piaci zavart nem okozott, nem volt sikeres, mert a piaci viszonyok gátolták teljes érvényesülését, számszerűsíthető előny nem keletkezett belőle, és rövid időre jött létre, valamint hogy nagyszámú, nagy piaci részesedéssel bíró érdekelt állapotodott meg.

A felperesek (és további eljárás alá vontak) keresetükben elsődlegesen annak megállapításával, hogy jogsértést nem követtek el, az alperes határozatának megváltoztatásával; és a bírság mellőzését, másodlagosan a határozat megváltoztatásával a bírságösszeg csökkentését kérték. Vitatták a piac meghatározását, a piaci részesedés

mértékét, az NN ár és a 2000. évi február hó 29-ei irat jogi minősítését. Véleményük szerint a közölt árak két hétig való alkalmazása versenykorlátozásra nem volt alkalmas, a megbeszélésre pedig véletlenszerűen került sor. Sételmezték, hogy az alperes nem tett különbséget összehangolt és párhuzamos magatartás között, a piaci hatások és árak tekintetében a tényállást nem tárta föl, az exportra történő termelést nem vette figyelembe, ahogyan azt sem, hogy a feltüntetett árakat az érintettek részben, illetve eltérően alkalmazták. Tévesnek tartották a piaci részesedés százalékos meghatározását, a házi vágás figyelmen kívül hagyását, továbbá, hogy a megállapodás csekély, bagatell jellegét nekik kellene bizonyítaniuk. Mindegyik felperes eltúlzottnak, kellően meg nem indokoltnak, ezért alaptalannak tartotta a bírság mértékét.

Az I. r. felperesi beavatkozó a perben érdemi nyilatkozatot nem tett.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartásával a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 2003. évi április hó 16. napján kelt 2.K.35.606/2000/49. számú ítéletével a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperesek keresetét elutasította. Döntésének indokolás szerint azonos (vagy hasonló) piaci lépéseket indokoltá tevő külső, a felperesek magatartását determináló körülmények a perben nem voltak megállapíthatók, az NN árak rögzítése a jogsértést megvalósította, így a felperesek megsértették a Tpv. 11. §-ának (1) bekezdésében foglalt tilalmat. Elfogadta azt is, hogy a kartell bagatell jellegének bizonyítása az eljárás során felperesi kötelezettség lett volna. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes rendkívül széles forrásból vette adatait a megállapodás jellegének értékelése körében, amellyel szemben a felperesek csak szakértői bizonyítással élhettek volna, azonban az elmaradt. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes határozatának indokolása részletesen tartalmazta azokat a körülményeket, amelyeket a bírság nagyságrendjének és elosztási arányának meghatározásakor figyelembe vett, az alperes valamennyi számba jöhető olyan körülményt mérlegelt, amely a felperesek javára értékelhető volt, a terhükre megállapított mértékű bírság csökkentésére jogalapot nem talált.

Az ítélettel szemben a Zalahús Rt. fellebbezést nem nyújtott be, míg a Metro Kft. fellebbezése elkésett. A korábbi eljárásban II.r.-V.r. és a VII.r. VIII.r. felperesek az ítélet megváltoztatásával kereseti kérelmük teljesítését kérték. A felperesek lényegében megismételték és fenntartották a kereseti kérelmükben foglaltakat, amelyek elsődlegesen annak megállapítására irányultak, hogy a Tpv. -be ütköző megállapodást nem kötöttek, illetve, hogy együttes részesedésük az érintett piacon a 10%-ot nem haladta meg. A másodfokú eljárás során a felperesek húsipari és statisztikai szakértő kirendelésére tették indítványt.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a 2004. évi május hó 5. napán kelt 2.Kf.27.351/2003/10. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a fellebbezést előterjesztő felperesek vonatkozásában hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A Fővárosi Ítéltábla abban, hogy a résztvevő felek a Tpv. 11. §-ának (1) bekezdésében, és a (2) bekezdés a) és b) pontjában foglaltakat az általuk 2000. évi február hó 29. napján aláírt, megkötött megállapodással és annak megvalósításával megsértették, az alperes és az elsőfokú bíróság álláspontjával egyet értett. Rámutatott arra, hogy a Tpv. 11. §-ának tiltott magatartása (önállóan) megvalósítható a vállalkozások közötti megállapodással, (önállóan) összehangolt magatartással, és (önállóan) a vállalkozások társadalmi szervezetének döntésével.

A Tpv. 12. §-át érintő kérdések kapcsán azt állapította meg, hogy annak eldöntése érdekében, hogy a 2000. évi február hó 29-ei megállapodás a Tpv. 12. §-ának hatálya alá tartozik-e, a bizonyítási eljárásnak a nagy terjedelmű kiegészítésére lenne szükség. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását e körben a Pp. 221. §-ába ütközően nagymértékben hiányosnak találta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy mi a megállapodás tárgyát alkotó áru, és az azt ésszerűen helyettesítő áru, nem határozta meg a házi vágás, és az illegális vágóhidak vágása-, továbbá a termék előállítás fogalmát, és mennyiségét, nem fejtette ki, hogy melyik vágás és miért képezi, avagy nem képezi a piac részét, valamint a mennyiségek és százalékszámítások körében az alperesi megállapításokat a felperesek keresetével és a perben előtárt bizonyítékokkal nem ütköztette. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja az volt, hogy a felpereseknek a másodfokú eljárás során szakértő kirendelésére előterjesztett bizonyítási indítványa helytálló volt, a szakértők) kirendelése szükségszerű.

Az új eljárásra az ítéltábla előírta a szakértői bizonyítást, ennek tükrében az abban való állásfoglalást, hogy a perbeli esetben az érintett piac az ország egész területére kiterjedt-e. Vizsgálandónak találta, hogy mi tekinthető az érintett árunak és helyettesítő árunak, ennek körében az arról való döntést, hogy a füstölt baromfi mennyiben és milyen körben lehet helyettesítő áru. Ezen túlmenően a piaci részesedés körében - a perbeli megállapodásra és a húsvét idény jellegére figyelemmel - a releváns időszak meghatározását is fontosnak tartotta. Ezen túlmenően vizsgálatra érdemesnek találta, hogy az adott időszakban irányadó húsvéti füstölt áru tekintetében a házi vágás, illetve a feketevágás figyelembe vétele szóba jöhet vagy

sem. Értékelésre ajánlotta azt is, hogy a füstöléshez szükséges időtartamra figyelemmel hűsvégig mennyi fekete füstölt áru készülhetett.

A megismételt eljárásban a peres felek nyilatkozataikat fenntartották, a felperesek változatlanul állították, hogy a piaci részesedésük nem érte el a 10%-ot, így mentesülnek a tilalom alól.

Alperes változatlanul vitatta a felperesi állításokat.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bírósága felperesek keresetét elutasította a Pp. 339.§-ának (1) bekezdése alapján, miután - a felperesek terhére eső bizonyítási kötelezettségre figyelemmel - a beszerzett szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a lefolytatott bizonyítás és szakértői vizsgálat nem tudott ítéleti bizonyossághoz elegendő adatot szolgáltatni sem a helyettesítő áru, sem a legális-illegális piac egymáshoz való aránya, így a felperesek piaci részesedése tekintetében sem. Ezen adatok hiányában az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget a 10%-os részesedést el nem érő piaci helyzeten alapuló mentesség biztosítására.

A II. és III. r. felperesek - indokolás nélküli - fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérték.

Az V. r. felperes fellebbezésében - korábbi perbeli nyilatkozatainak fenntartása mellett - az ítélet megváltoztatását és kereseti kérelmének elfogadását kérte kiemelve, hogy a felperesek együttes piaci részesedése 10% alatt volt. Utalt a szakértői megállapításokra és következtetésekre a hazai vágások és a feketevágás piaci részaránya körében. Az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 26.§-ának (1) bekezdése alapján vitatta, hogy a tények bizonyíthatlansága a felperesek terhére lenne értékelhető.

A VI. r. felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, és a jogsértés hiányára figyelemmel a bírság törlését kérte. Állította, hogy a megbeszélésen nem vett részt, az eljárás alá vont vállalkozásokkal megállapodást nem kötött, az eljáró METSPA Kft. megbízási szerződése ezen egyeztetésre, és a teljes jogkörrel való képviselőre nem terjedt ki. Továbbra is vitatta a piaci részesedés arányának alperesi meghatározását és a bizonyítás eredményének a felperesek terhére való értékelését. A forgalmi adatok hiányosságára figyelemmel a határozati megállapítások bizonytalanságára is utalt és nem értett egyet a becsült adatokon nyugvó marasztalás jogszerűségével.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet, míg a beavatkozók a fellebbezésre észrevételt nem terjesztettek elő.

A II., III, V. és VI. r. felperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a II., III, V. és VI. r. felperesek fellebbezési kérelme keretei között vizsgálta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helytállóan rögzítette és a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként abból helyes jogi következtetésre jutott. A II. és III. r. felperesek részletes indokolás nélküli fellebbezését a másodfokú bíróság érdemben nem tudta vizsgálni, míg az V. és a VI. r. felperes fellebbezésében felhozott érveket nem találta arra alkalmasnak, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztassa.

A perben az alapvető kérdés az volt, hogy miként értékelendő a 2000. évi február hó 29-ei megállapodás, az ütközik-e a Tpv. 11.§-ában rögzített tilalomba.

Az EGK Szerződés 85. Cikke (EK 81. Cikk) - amely ma már kifejezetten irányadó - a kartellek általános tilalmát mondja ki, ahogyan a Tpv. is, vagyis egyaránt tilos a horizontális és a vertikális kartell. A Tpv. 11.§-ának (1) bekezdése szerint tilos a vállalkozások közötti megállapodás és összehangolt magatartás, valamint a vállalkozások társadalmi szervezetének, a köztestületnek, az egyesülésnek és más hasonló szervezetnek a döntése, amely a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet, illetve fejt ki. A (2) bekezdés a) pontja alapján ez a tilalom vonatkozik különösen a vételi vagy az eladási árak, valamint az egyéb üzleti feltételek közvetlen vagy közvetett meghatározására.

A Tpv. 11. §-ához fűzött törvényi indokolás szerint a vállalkozások közötti gazdasági együttműködés nem tiltott, amennyiben az a verseny tisztaságával és a fogyasztók érdekeivel nem ellentétes. A vállalkozások azonban a gazdasági verseny kényszerítő hatásainak elkerülése érdekében nem egyszer meg nem engedett eszközökhöz nyúlnak. Ilyennek minősíthető, amikor olyan megállapodást kötnek egymással, illetőleg megállapodás hiányában olyan összehangolt magatartást tanúsítanak, amelyek csak az ebben résztvevők számára biztosítanak előnyöket a gazdasági versenyt kizárják vagy legalábbis korlátozzák, mindenképpen hátrányt okozva ezzel a fogyasztóknak. Az ilyen versenykorlátozó megállapodások a kartellek.

A vállalkozások magatartása egymástól való függetlenségének követelménye kizár minden olyan közvetlen vagy közvetett kapcsolatot a piaci szereplők között, amelynek célja vagy hatása a versenytársak piaci magatartásának befolyásolása vagy a saját maga által követendő magatartás feltárása a versenytársak előtt.

A perbeli esetben az érintettek írásban megállapodást kötöttek a leegyeztetett piaci magatartásuk tekintetében, így kétség sem férhet ahhoz, hogy a piac jelzett szereplői nem egymástól függetlenül, nem a piaci hatások által meghatározott folyamatok figyelembe

vételével és nem önállóan döntöttek a gazdasági lépéseikről. Ez esetben ahogy azt az alperes is helytállóan rögzítette - a Tpvt. 11. §-ába ütköző módon jártak el, mert kifejezett céljuk az egyéb piaci szereplők irányában a verseny korlátozása, a versenykockázat csökkentése volt, így a jogsértés elkövetése nem lehet vitatott.

A Tpvt. 12.§-ának alkalmazhatósága - ezen belül is a csekély jelentőség vizsgálata - is kiemelt súllyal bírt a perben. A Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.27.351/2003/10. számú végzésével elrendelt új eljárásra előírta - szakértő bevonása mellett - az áru, a helyettesítő termék meghatározását, a piaci részesedés megállapítását, ezek szakértői vizsgálatát.

A Tpvt-nek a határozathozatalakor hatályos 20. §-a kimondta, hogy annak bizonyítása, hogy a megállapodás nem minősül a 11.§ értelmében gazdasági versenyt korlátozó megállapodásnak azt terheli, aki ennek megállapítását kéri.

Ezen rendelkezés ellenére az alperes a közigazgatási eljárásban elvégezte a piac elemzését, az áru, helyettesítő termék meghatározását, és a piaci részesedés nagyságának vizsgálatát. Ezzel kapcsolatos határozati megállapításaihoz adatokat szerzett be, azokat részletesen elemezte, és érvelését logikusan, okszerűen vezette le. Így az V. r. felperes fellebbezésében hivatkozottak ellenére az Áe. 26.§-ának (1) bekezdése szerinti tényfeltárási (és 43.§-ának (1) bekezdés c) pontja szerinti indokolási) kötelezettségének a hatóság eleget tett.

A másodfokú bíróság iránymutatása szerint a szakértői bizonyításnak a perben azért volt helye, mert a határozati megállapításokkal szemben felhozott érvek szakirányú értékelést igényeltek. A peres eljárásban a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése alapján a felpereseknek vált feladatává annak kétséget kizáró igazolása, hogy az alperesi értékelés adatai, módszere, és következtetései tévesek.

Azt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a megismételt eljárásban beszerzett szakértői vélemény a bizonyosság erejét elérő megállapításokat nem tartalmazott, így arra alkalmatlan volt, hogy a határozati megállapítások jogszerűségét megdöntse. Ezért a szakértői vélemény azon felperesi kereseti érvek alátámasztására sem volt képes, melyek a megállapodás csekély jelentőségére vonatkozott.

Figyelemmel arra, hogy a felperesek és a II. r. felperesi beavatkozó 2000. február hó 29-ei megállapodása a Tpvt. 11. §-ában rögzített tilalomba ütközött és megállapodásuk nem minősült csekély jelentőségű kartellnek, ezért a felperesek elmarasztalása jogszerű volt. Mivel az alperes a jogsértés törvényi jogkövetkezményét alkalmazta és a bíróság szankció mértékének megválasztásánál a felperesek javára és terhére értékelhető körülményeket is számba vette, azokat egyenként és összességében is értékelte, ezáltal a jogsértés súlyához

igazodóan határozta meg annak nagyságát, a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget (és indokot sem) a bíróság mérséklésére.

A VI. r. felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel - a METSPA Kft. képviseleti jogosultságával kapcsolatosan - arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a METSPA Kft. feladata az volt az általános megbízási szerződés alapján, hogy előkészítse és lefolytassa a szállítókkal a kondíciós tárgyalásokat. Ez valósult meg a 2000. évi február hó 29-ei megbeszélés során is, ahol a METSPA Kft. mind a II. r. felperesi beavatkozó, mind a VI. r. felperes húsvéti húсарu igényének nagyságát ismerve ült le tárgyalni, és megbízói érdekeit szem előtt tartva kötött egyezséget a beszerzési árban, erről a VI. r. felperest utóbb tájékoztatta, és ahhoz a későbbiek során a VI. r. felperes is tartotta magát. A másodfokú bíróság álláspontja szerint e tények önmagukban igazolják, hogy a VI. r. felperes tudomással bírt a megállapodás előkészítéséről, annak eredményéről, a METSPA Kft. eljárásáról. Ennek tükrében alappal nem hivatkozhat arra, hogy a megállapodásban nem vett részt, jogsértést nem követett el. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a VI. r. felperes annak ellenére, hogy a METSPA Kft. beszámolt a 2000. évi február hó 29-ei eseményekről, egyetlen olyan lépést sem tett, amely a megállapodástól való elhatárolódását mutatta volna. Ennek hiányában a fellebbezésében hivatkozottakat a másodfokú bíróság elfogadni nem tudta.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta, míg nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező II., III., V. és VI. r. felpereseket a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján - a Pp. 82.§-ának (2) bekezdésére is figyelemmel - külön-külön kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján a fellebbezési illeték viselésére.

B u d a p e s t, 2008. évi február hó 13. napján